

Tábor 13. zázraků.

Často se chceme k Tobě vracet, mají milá
táborová kronika, kterou nazýváme

Kronika

Tábor 13. zázraku.

Pro ty, kteří tábor prožili, bud překnou, úsměvnou
zpomínkou na krásné chvíle prožité v údolí Bílé rody
a vracej nás za vteřinu s klukovně do kouzelných
chvílí tábora!

Pro ty, kteří měli tu smůlu a no Janáčkém táboru
dosud nebyli, bud důkazem toho, co něž tam lze prožít
a bud pro ně i povzbuzením, aby příští tábor byl ještě
krásnější než tento!

Když to bylo v prosinci

Tak by jsme asi rázne věřili no Ježíšku!

J když jsme si je vydělali, působit jsme byli velmi
pečlivě! Ale ják to bylo?

Bylo takové někdy, desetá neděle, a my jsme seděli
doma, v kleně plno očík, co bude dál.

V tom rozzvánku vronk e do dvor, vstoupí naděšený
otík a klezem přezíváním prohlásí: „Už pes tu!“

Byly!

Poněm dr. Sedláčkem osobně doručené.

Sedlum knínjoh, úplně normální stona.

4 malé pro 2 skeňáky a 3 velké pro 3-4

Indiánské projekty nedostaly všechny nemohlím
natré popisovat. Faktum je, že sousedé výškovně klepali
no udi, aby uklidnili „trochu“ příliš velké projekty.

Jíž teda věříme, pojedeme, můlo je rozbít!

Já jsem jenom rád, že ten kámen, co mi spadl ze
bráce, mi nepadl no noha. To by bylo jistý úbor!

Výprava za stany na Žermanice

Nyní se opravdu řeč, že jsme prozomili smůlu s konečnou platností.

Přilij jste teda nevěděli, jsme již zrychlí no to, že všechno co dělám jde velmi tiše a s překážkami. Tentokrát vás opravdu ne. Bylo to až velmi snadné!

Br. Klick z bývalého Č. oddílu nám nahlásil, že nám opakuj 5 stonů od dolu Doubrava a svůj slib splnil.

Tak tedy nebylo no nás nic ležíško, nežli spěšší auto, a jeli jsme na Žermanickou průhodou pro tak koněkne očkování stany. Abylo jich vymordu 5 i v podsedomi a ještě něco i jedno plesklo.

To je až k neučerství!

Tak jsme stany blízkou rychle mohli, aby snad to konalo nepominuto, podekovači a hnedem odjeli. Dle zásady, co je doma, to se počíté.

Tak nyní máme 18. stany. Konec stonů. Jsme uplně možnotí!

Odjezd se blíží!

Jedná se o hromadné využití svého vozu, přičemž ještě nemáme vyučeno! A tak cílem více se blíží dalšímu odjezdu, tím horizontální se praeuje! Je toho stolků ještě dost. A tak shomíme ploty no komno, klobky no vložka, doplníme likérnu, přemístíme sedačku aby mohly sítí synky atd.

Ale to už jde. oddíl nám přejede sloumíky a shodí pytle jakož i pěknou výbavou vydachovky. Budíček 3. oddílu!!!

Auto no idou motorečku jíme sedadlo dík otíkání maminky

Program je připravený

A poslední bomba!

Stojí za to!

OGR nám dorazilo 2500Kčs.

A tak konec si můžeme dovolit vezti jednoho z nosíků, neboj, sebevíc zdarma!

A potom to konec. Vše je zhotoveno, připraveno, kupene, psen i čistky no vložek a tak tedy:

Zároveň, tj. 2. srpna 1969 JEDEME!

To je prosím I. ročník.

2. VIII. 1969.

Sbohem Karvina!

Před novou klubovnou - ráno téhoto dne - stojí male
nákladní autíčko - Žuk, tak malý vedeče ohromné hromady
zavazadel, beden, částí podsed, národním a něho těho, co
musí doprovít tam k Hernádu, tam k místu, kde chceme
prozítí kousek naší pohádky ... k tábora.

Nakládáme, rovníme, skladáme, převrhováme!

Je to k neuvěření, že se to hromado vrála do
nemalých útrob Žuka, ale všechno! Čestou ještě chceme
přibroti komna a tak přesvědčujeme řidiče, že zákon o ne-
prostupnosti hmoty je prezitkem!

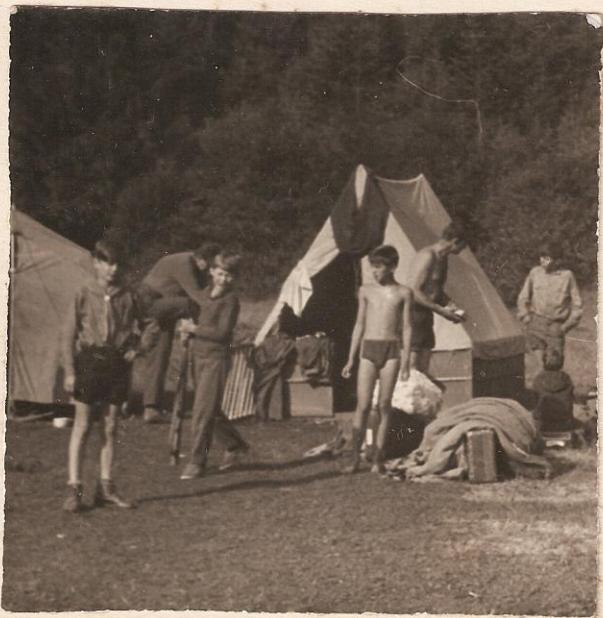
Kterou nemá se tam ještě nahastí Bumbadlo - Kulicke - Šlekan -
Lisák o Loukách potom i komna o Jarinu!

Viděli jste někdy „skautskou tlacenkou“?

Drahó skupino táborskí s Bohem se oděbirá k vloky,
A tak tedy:

Hotovo - jedem!

Sbohem Karvina! Ať žije tábor!

A jedeme!

V Loučkách je první zastávka. Nakládáme kameny, čímž jsme molíčkého Žuka cíkonole přetízili a potom se poslední průvodce civilisece, Fousek, vrací ještě motorkou pro Jarinu.

A potom již jen motor našeho autíčka nenechově vrčí, kilometry ubíhají...

Ve voze je veselo. Písničko slnídlo písnička, veselé poenómkynky, krík no ostolní poutníky sřenice, volání Názdor! Ahoj! Pohodlně necestujeme - ale mládo je výborná!

Krajina je mění - jsme no Slovenska.

Dál si to žuk brucí proti proudu Váha a potom - krásný - monumentální masív Tater - Poprad - ještě jen kilometru - Belianske - Sloap s nápisem Slovenský ráj - jsme no místě!

Máštne ještě ne!

Na místě ...

Jenomže místo, kam jsme přijeli, nebyl Slovenský ráj-táborý, jaký jsme jej chtěli mít.

Prvý dojem byl příšerný!

Auta - spousty stání - obytné přírezy - vroucí transistory ...

Tak tady táborit nedcheeme a oni nemůžeme!

Krátko rálečno poradq - z vozu ven - a jděse!

Lisáč - Joring - Kaličko - Škakon i utrmácený Bambrdeq se stvoří průzkumníky.

My si tábor mojdeme!

Nastli!

Jedno místo - no! Druhé místo - mno, Třetí místo -
to by už... Lisáč, Joring pobízejí - ještě kousek, snad ...
To by bylo již dobre! ?

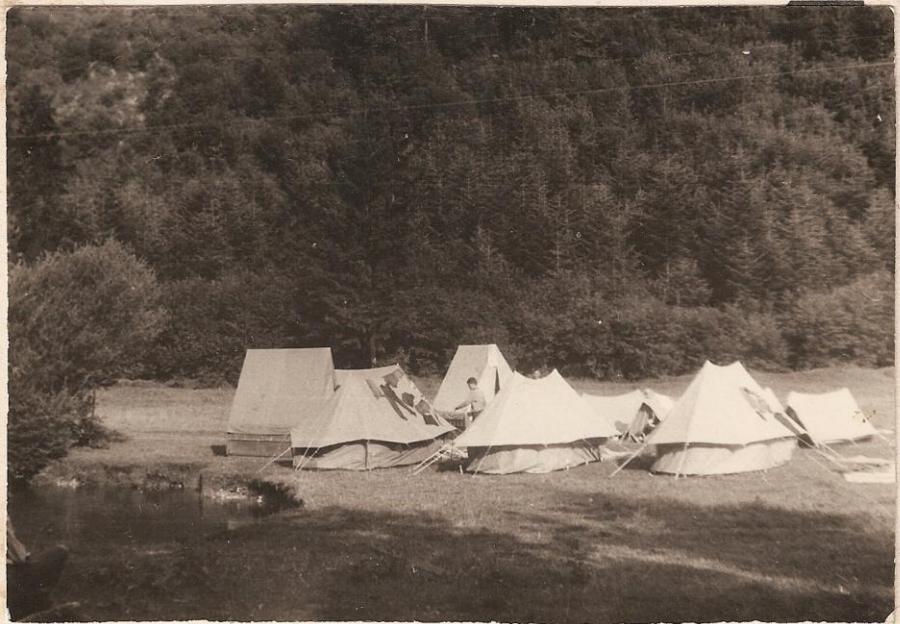
Ještě kousinek - TO JE OVO!

Stůj, noho! Kulieka se vrací pro Žukq. To je to místo
o kterém jsme snili při dnině s přípravou tábora! Opravdu -
s krásným místem no koopóní a pro tábory' krah.

Ano zde budeme, v tomto hezkém koutku pod školou
na slunciem prohráté louce. Jenom nás tábor - sem
nikoho nepustime, zde chceeme žít i tak jek junáčke'
zákonky kází nám!

Samí!

Toto je nás Slovenský ráj!

Stavíme tábor

Místo, které se nám líbí tedy máme.

A teď musíme pracovat!

V době oskláni no auto jsme se trochu vykopali a potom již jenom nojít kousek nejrovnější země.

Je nolzen, auto s Kulíčka přijelo a teď rychle!

Vykloďdome Žáku, kteří hned odjíždí a již se zvoloněkem koliky e notahuje sítě, budoucí půdorys tábora

staví se podlodž a velký ston s kostrou, teď precuje všechny ručky. Kulíčko odjel s Žákem počítat no zbytek oddílu. Přijeli, když jsme byli v plné práci. A již nastol „storební ručky“

A Bumbrdlo tentokrát ehvoří!

Opravdu jste mě, hosti, překvapili. Na tuto chvíli jsem cíkol s obrovami - rád jsem, že zbytečnými

škonečili jsme až za úplně tmy.

Nastává noční první táborařové noc!

Starba tábora pokračuje.

Od 6ti hodin ráno.

Část hochů vaří snídani, ostatní se dělají o práci. A tak Bob odjíždí opět s hochy slouňíky, Bumbulka staví komnací komín - bedno bude coby pracovní stůl. Vpoledne přijíždí traktor s vlečkou plnou slouňíků - oběd a práce pokračuje.

A tak plynul čas a tábor dostává tvor. Do večera stojí již i vlojkový stozár. Ani příští den práce nekoná! Stojí již kuchyně a brána a pokračujeme!

Děláme plot u brány - přistavíte pro násé su-mové elany, složí latrino a je vyhloubeno odpadová jáma. Stavíme přehradu abychom si zlepšili koupání.

U stánu se objevují stojánky no nádobí, uklízí se táborské, staví se společný ston (nikdy nebyl společný!!)

Děláme táborský kruh, upravujeme okoli vlojkového stodoru prostě první 4 dny je práce více než dost!

Počasí nám přeje a tak jsme se pekně zabydli.

A mohme z tábora, z nosí práce, opravdu rodast.

Vidíme, že se tábor líbi i lidem, kteří jdou náhodně kolem. Jsme no něj hrdi.

Konečně proč ne?

Mohme no co!

Tábor je postaven

Jestě budem vylepšovat, ale teď hlavní je hotové
a Líšák a spol. dokončají oznamovatel

A teď náslov konečně to hlavní, proč jsme sem
vlastně přišeli:

Táborový program.

Začínáme jej celodenní výpravou. Vede ji Bob a tak
bude první mi on nebo něco jiného.

Teď tedy bude dlejme ež, no který čeeme
později domo vzpomínat:

Všichni doufáme, že stejně dobré, jak jsme
pastorili náš bydleníčko, budeme i nyní spokojeně žít,
proceret, učit se táborským vědomostem a že prožijeme
i nějaké to debrodržství!

Tak, hurá, vpřed do táborových dnů!

Listním ovládáním zbraní

Vásich způsobte počt šípu, na němž
úkol vás nazemete. Ten pak, aniž
oko Váš spustí jí, přes rodu velikou
~~rukou~~^{rukou} zařlete. Ti potom se skály půlnoční
zpravidla větrem vracají a vy mě, knězi
Montezumova ji sdělite!

Tak rozkázal nám reliky Azték.
Cíl cesty nás se blíží, ale úkoly
stále těší jsou. Dojdeme cíle?

Alvarez.

Alvarez!

Alvarez!

Alvarez!

Hra, která byla osou všech schůzek vzdalu po celou dobu Janáčkého roku.

Hra, která se také libila a stále ještě libí.

Hra napínající, strhující, která taklikrát způsobila sklamání družinám a opět radost při utězství.

Kolik nadějí, sklamání, radosti úspěchu a neúspěchu způsobila. A tato hra nyní pokračuje a bude vrcholit na táborě, to znamená sedm v nejbližších dnech.

Zádina! družina nemá vyhráno! Závod není rozhodnut! Poslední úkol budou sde.

A již je tu první a za čtyři dny druhý úkol - poslední úsek cesty. Středka, signálisování, pozorování běh a všechny smysly jsou v pohotovosti!

Jeste není rozhodnuto!

Alvarez!

Alvarez!

Alvarez!

Táborová kuchyně

Tvori' ji' přistřešek, kde se prouje a připravuje se v něm potrava pro tábor, a komna. Ta se skloďojo' se dvou časí: z vlastních kamen v nichž se topí aby teplem se vrádely do varu potraviny a s komínem, kterým se odvodi kouř.

Kdo jen vymyslel tuto užitnou společnou leovii? To jistě nebyl skaut!

Protože ten velice přesně ví, co k čemu slouží.

Tak to prvé - přistřešek. Prosím vás, kde se tam prouje?

Aži cirkus „Sarascini“ se nemohl pochlubit takovými žonglery jako nosé kuchyně! Představte si, když na 2 čtverečních metrech jeden skautik jedlé cibuli, druhý poruje maso, třetí zadobro' ne knedlíky a čtvrtý solí polívku. Ten co sedí cibuli, pláče, proto nevidí a sekne se do prstu. Neukne a schodí druhému prkénko s masem. Ten ve snaze zachytit prkénko, střeší do třetího, který ve snaze o bratrskou pomoc zachycuje prkénko s cibuli, padající na hlavu toho druhého, jenž právě těsně nad zemi' chytil maso. Následkem toho dostane podopjetí prkénko s cibuli podivnou rotací, cibule se promptně rozletí, půlka letí do eho čtvrtečka, který v údru nad tim usypí do poloky eče' kilo soli, druhé' půlku letí do zodolonych knedlíků. Třetí skautik, bráníc své' knedlíky před privalem cibule, uspěšně vkopne druhému prkénko s masem z ruky. První, který se právě vzpomatoval s povaněním mádhernou robinsonádou zachytí letící maso, ale uspěšně schodí knedlíky, kterí se převrátí a spadnou na hlavu druhého. Ten oslepěn se vtyčí, čímž schodí polívku, rozeslápně prkénko od

cibule a vysypě 112 kg cukru (práškového) do omáčky na komnech.

Pochopitelně, že táborařové mužstvo takovoto, "vystoupení" s pochopením a obdivem, pozeraje a náležitě povzbuzuje.

Za druhé: kámen.

Sým trávem vzbuzají dřevoru. Nemůže však představu, jak zlomyslně dovedou byti. Vápník mléko. Topíte uhl. a ono nic. Topíte $\frac{1}{2}$ h. a ono furt ně. Potom se ale ohládnete, jak kdosi kohosi schovaje do vody a v tu ránu je mléko na komnech. V oblacích dýmu zachraňujete zbytek mléka, při čemž se vám podaří rozbit nejméně 5 vojce, shodit klášťku zeli' do kovy a ještě se rázout o schorený náčin do polce u nohy! No není to zlomyslnost?!?

Za třetí: komin.

Že prý slouží odvodu konie. Myslím, že hlavně slouží tomu, aby se o něj mužstvo průměrně 17x denně spolílo. Ten nás dolunce úspěšně odolával zemské granitaci! Jkdyž až 62x denně skautici při "nástupu" ne obči mebo veeři, ukopli pouťci' dřevy, nikdy nespodnul!

Jen jednou se vydal me "procházka", to když poplašeno' krivo (co také od ní můžete chtít?) ho mokrilo no rohy a odkopole ho pak až k odpadací jámě. Tam do ní spadl (Ta krivo) a zpět sebíle tábory' municej, že nechybělo mnoho a spolušto se celé stalo s pasákem

No prosím - potom se řekne - kuchyně!

16. 8. 1969.

Denní výprava č. 13. 14. říjnový den

výpravy kuchyně: Šlepari

výpravy rádce: Jarišek.

program: Odložená výprava na Hornád

Na člunech jeli: Lišák, Kaja, Pindá
Mulička, Vodník, Česálka.

Ostatní pěší výprava po skalách nad Hornádem.
Selkam výpravu na louce pod Tomášovským výhledem
u místního Bílého potoka. Vedoucí loďní výpravy - Lišák
Pěší výprava - Bob. Po selkam obec a společný
odchod do Čingova za účelem proměnění nadbytočných
financí v suvenýry stravíselné i neprovozitelné.

Loďní výprava narazila na nečekané polisté v
podobě mohutných peréji a „vacaváku“ které kryštalicky
nizolíkly zdrozklamí a podtrhly Sindorův skrytý.
Nejvzácnějším předmětem bylo vyučené Kočkárová lodi-
ního rybáře s nejkrásnější sorský, včetně bob. Následkem boho-
živajících 15km společně cestující jmenovaný postojišť
bos, cedné očín do jednoho stanového dílce, neboť celý
přeskočil a byl vykonán výskyt na Tomášovský výhled, prázdná
jeskyně Lamkáři, nákup v Čingově a průšum alačí "Ressy"
jeskyně "ve skalách nad Hornádem pod vrchem "Hrk"

9 - 10. Jarišek	12 - 1. Šlekan	3 - 4. Pindá
10 - 11. Bublina	1 - 2. Kaja	4 - 5. Pindá
11 - 12. Česálka	2 - 3. Oňek	5 - 6. Chybrouš

13. 8. 1969.

Denní rozkaz č. 10 - 11 laborový den

Služby: kuchyně Bobří
máčky: Gafarí

Denní rádce: Jaring

Program: Celodenní výprava do Dobšinské ledové jeskyně. Trasa: Rajčonka - Lekel, Velký Škol, Kamenná vrata, Dobšinská led. jeskyně a zpět po silnici přes Lekel. Délka cesty 52 km. báňák 8.30, návrat ve 21.00 hodin.
Bob, Lisák, Gafarí, Bubliná, Vádušek, Chytrouš, Sinda, Ptačá, Kulička, OHL

Rádce:

9 - 10	Lisák	2 - 3	Tendr
10 - 11	Kulička	3 - 4	Florisík
11 - 12	Bimbo	4 - 5	Mam
12 - 1	Karyk ♂	5 - 6	Karyk.
1 - 2	(edenáček)		

5. 8. 1969

Denní rozkaz č. 2. - 3. laborový den

Služby: Kuchyně, Bobří

Nákup: Štokar

Denní rádce: Jaring

Program Dopoledne: Starba kuchyně - přistříšek
Oznamovatel - plot u brány

Odpoledne: Seznámení s okolím

Výprava od odpoledního klidu
do 6 h. Ptačí, Bubline, Pina

Vyhodnocení: Nejlepší jednotlivci Štokar
— — stan č 1 a 8 Jaring
Lisák

Epinemium Vokoli tábora se vyskytuje
keř as 12-1m vysoký s pladý + sv. hnanec
oko, který se podobají borůvkám - pozor
silně pedovate! Též podobají plod vrbicu,
liš pedovate. Nepoznejte záclné plody,
které jsou neznoše!

Základ spálňemi po skočech a podobným
Ji + tábore bez doprovoda rádce!

Bambulek

6. 8. 1969

Denní ročkař č. 3. - 4. řáberoz' den

Služby: Kuchyně: Gopari

Náklad: Konolori

Denní rádeček: Gbekan

Program: Odpoledne: Dokončení kuchyně

Odpoledne: Výprava oddílu - mimo služby

Výhodnozví: nejlepší jednotlivci: Ptáček, Agnes, Kulíšek
nejlepší stan: Č 2 a 8

Pronájem: Bimbo zaspol no klidce

Pinko napsal pronájem na m' klidce

Upečení: Kluky do zájezdovky

psané s vědomím sklonu nabo
sédu!

Fotodag

Bob vaří i vaří!

Jelikož Bambrdle s pomocí Marienky a sározníku
s řad táborských obstarává vidy dopoledne nákupy, stával
se br. Bob hlavním poročedem a vlastně jífkuchárem nosí
táborské kuchyně.

Takdyž je o něm známo, že jest povohy mírné, ba
holubieť, často se při svém vaření často do varu i on!

Durod byl různý

Růk se že skouting je hra. Jenže někdy to prohlíží některí
bratříci příliš doslovně a hráli si při službě v kuchyni
trčeli no „přistávání povaleče“

Nebo příliš silně projevovali svoji „ryníkoficí“ sítkovost

To pak vrálo ze své i Bobovo holubieť povohu o on, aby
byl pomstyt, se vrhal ze provinice, hazet po nich různé
tupé předměty (nože - sekery ap.) a hlasem velikým,
sverepě jím spíše!

Toto eindil i když lid skautsky' projevoval údiv nad
ním, co to vlastně je dnes k obědu?

Budíč řečeno, že osazenstvo tábora radostně přijímalo
tato povražení v životě svém a často a s velkým elánem
dohánělo Boba do těchto zářivých stavn

To hlavně při výrobě polacinek! Vidi Bobe!

Vlastně to bylo docela fajn zpestření táborského života.

Chudák Bob!

Zpíváme ...

Celoroční bolest našeho oddílu, řetíž to, že nejsme schopni pěkně zaspirat písničku, i ta je již překonána!
Tábor B. záchrany - i to je jeden z nich!

Ať již to byl ohněm táboračku, průtmi stana večer nebo pochod výpravy to už spisovatelné ten zárazek.

Náš oddíl se naučil spirat!

Bumprallův sen se plní

Skupina, která počala, malá skupinka ve stana u starého Bumprallu se rozrůstá. Zpíváme bez kytary, nemáme ji ale zpíváme!

Slávu indiánu

Tipperairy

Johna Browna

Hymnu tábora (21. jen) no Slovenska
po vojensku!)

Písničky junácké

trampské

protest songy

Zpíváme!

Voda - Rude' právo - Zemědělské noviny...

Né, to není nesmysl, teto spojení, jak by se možno' elerku nezasíceném do tohoto života táborového, zdolá!

Víme, že Junoický tábor je jakýsi malý stát se svými zákony, příkazy i tresty.

To proto a hlavně, aby se lid táboře neboural, nechystal revoluce a různá spiknutí. Stávalo se totiž, že skoutci unaveni činností v táboře se bousili, trvádili, že Bumbrdlo je diktátor, a vyhrozovali, že ho revolučně sesadí a prohlásí eddil republikou!....

A proto měl tento tvrdý diktátor po ruce výše zmíněné možnosti:

Voda: Delikvent (táborník spíš po budičku, mojíci ve stenu neporádeček, řepeň plníci táborové služby ap.) byl zo šíasti lidi skautského rozhoupání a horen do vody při čemž delal 3-4 salty (dle schopnosti a teploty vody)

Rude' právo: Zde odsouzený byl donucen se ohnouti a našpuliti své tváře (zadní) a tábornici s noskasi' jdoucí kolem si pěkně přes ně pleskni. Barva těchto tváří (zadních) pak byla pěkně červená. Od tuhle název evakuace.

Zemědělské noviny: Zde byly provinilec svlečen do trenek a ohelkován o veliký jalevec a kůži u brány táboře. Byl to výborný lek proti reumatismu a hlavně angině lenoris!

Vlastně jsme objevili lékařský postup při takových - lenoris - ulejranda - nemocích!

Hura' na mastnáčky!

Okolnost, že nás malícký tábor je přibližně stejně rozdělen od druh opravdu odporně mastnáčkých táborů Pionýru, způsobuje „trhání“ u muzik tábora a svedení rukou.

A tak, když tito „ostrízení“ táborskci dleutoh píemlouvali svého vůdce slovy : Bambrolle pust' nás no ně! podlehl tento jejich prosběm a řekl : Tak je tam kapičku rozveselte!

Jobjenily se podivné temné stíny v blízkosti těchto, reflektovy ozářených a vedoucími klidných, tábora.

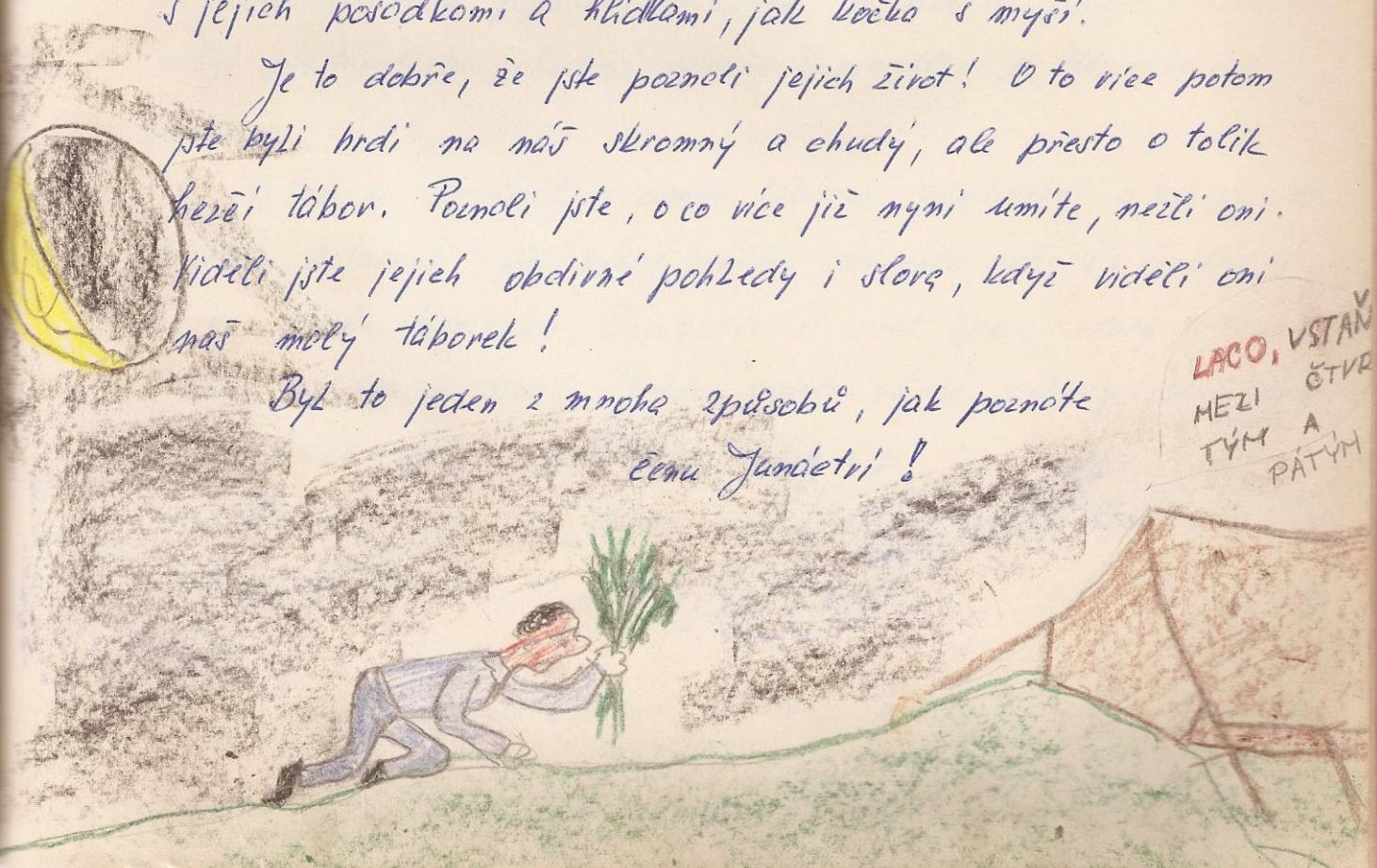
A zde jasně videli násí skautici, jakou chromnou převahu nad těmito, vlastního stínu se bojicích, hachy jim dává násí skautský život.

Přes to, že nejsou ještě ani zdaleka zkušenými Junáky, stali se násí herci vždy na chvíli úplnými pány tábora a prolišili s jejich posádkami a hledkami, jak kočka s myší.

Je to dobré, že jste poznali jejich život! O to více potom jste byli hrdi na násí skromný a chudy, ale přesto o taklik herzí tábor. Poznali jste, o co více jíž nyní umíte, nežli oni. Videli jste jejich obdivně pohledy i slova, když viděli oni násí malý táborek!

Byl to jeden z mnoha způsobů, jak poznáte čenu Junáctví!

LACO, VSTAN
OTVĚ
MEZI
TÝM A
PATÝM

Táborová motoskola

Přitomnosti naší drahé smlouvatelky „Marienky“ bylo využito lidem táborovým ještě i po jiné, řeklo by se „kulturně-osvětové“, stránce.

Zahájil to Pindák při rypravě oddílu na Kláštorisko. Samojeďiny zůstal s Bambodlou v táboře prohlásiv, že jest ledeč nemocen a aby se Bambodla sám neboč. (Ten výkuk!)

Bzzy po odchodu hochá s Bobem se náhle udravil a počal miti narázky, že jako, kdyby, jaksí, petačmo Bambodla byl hecenej, že by jistě Pindovi pljoče „Marienku“, že jako on - Pindák - by jen tak pomolu...

Chudák Bambodla! (a „Marienka“!)

Pyhorél dobrosrdečně Pindovi a to neměl! Pindák totiž velmi iniciativně se chopil dila (do štipóni dřeva a tak mhnac!), a počal Marienku prohonět po louce. Po zastavení (moje knítky nohy) přistál do pohostinečného Bambodlový a Marienka na zem.

O tom se dozvěděl i další táboroví gambusini a tak počalo táborové motoskole při klecí skříňce skřípelo suby (v rychlostní skříni) ubohou Marienku, Bambodlo si v roli spore vlozy a trnac hrázen a dar se bavil. Jezdci einiti různé pokusy, jako po raziti bránu, přejet pasouci se krody a.p.

Nakonec kdy bylo dobré dopodole pro jezdce i „Marienku“ a tak bylo dohodnuto, že v zimě bude zahojena v oddíle autorskole.

Nebude te vlastně „Marienkorskole“?

Těrný pomocník „Marienka“

Jo něm bych rád napsal!

Je jim motocykl Jawa 250, polářitěná lictem tábora vým na Marienkou. Je to docela hezké jméno a snad odměnou za ně slouží tento mléčnlivý (někdy i fluenší) pomocník věrně v horku i chlodu, suchu i deští recine i v noci, bez oprav (kromě jecine) potřebám nošeho malého tábora.

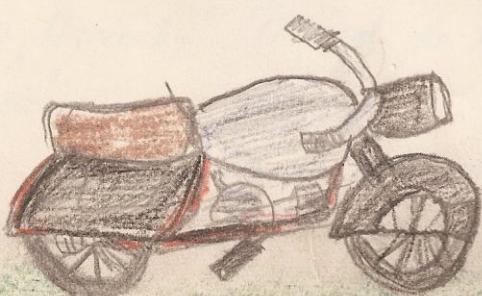
Když no ní Bumbrollo přijel z Popradu netasil on ani „Marienke“ kolik praece, pomoci a radosti bude maset způsobit tento nenový stroj!

A tak vezí nákupy - denně - vezí i onemocnělého Školene s výpravy - v noci - dopravuje vedoucí k jednání s lesní správou a užady - vezí postu a jídlo, náradí a tábora potřeby, přetísená, spinava, bez údržby, věrně a spolehlivě

A slouží i radosti skautiků v tábore, ale o tom napsíme zvláštní list.

Děkujeme Ti vichni

- věrná Marienka!

Nákupy s překázkami

Jednou se služeb júnáckého tábora je nákup.

Na našem tábore to byla služba velmi oblibená. Hlavně proto, že no nákup se jedalo na „Marienec“ a že při tom byla různá dobrodružství.

Ono to opravdu je částí krvotolemné výstřely po polních cestách a často (pokaždé) i vůbec mimo cesty, náklad, který by se klidně mohl na menší dodávkové auto, ale teď no řídě skoupenou „Marienku“.

Zpočátku jsme to zkoušeli s vozíkem. To bylo těsně před první (a jedinou) opravou našeho silostroje. Žádní důstředníci byly denaro' a tak se musela na každém druhém kilometru dohazovat.

Chudobk Skokan se tehdy s nadšením nabídl - netušil, co jej čeká. Krátce po výjetí upadlo kolečko u vozíka. Tim jsme se zdrželi a bylo nutno očistit Marienkou. Když upadlo kolečko podruhé, ztratili jsme i motku. Pomohl dnat. Opět jsme hustili Marienkou. Potom upadlo kolečko potřetí v Betlanových k velikému obřeslení místních cikánů. To už nebyla ani motka ani dnat a tak Bumbrdlo čekal u Marienky a naloženého vozíka a Skokan sheněl motku. Potom se hustilo kole Marienky. Při rychlém rozjedu stáhnul řežký vozík Skokana se sedlem a on se slzlil v celi své délce no silnici, při čemž místní cikáni se snijeli smíchy. Cestou se ještě 4x hustilo kole „Marienky“. Právě po tábor ve 3/4 no 2 odpoledne (pak se vrátil oběd!)

Co pak to není fajn dobrodružství?!?

Hráz.

Pestavili jíme si ji k tomu, aby se nám lípe koupalo
Z hlediska Bambradly to byla myslím jediná stavba, ke
které nemusel nikoho pobízet, ba bylo někdy i nutné hochy
od práce přemlouvat!

Štalo se to už také někdy někomu
u jiné práce?

Deprava dřivo o komeni prováděla se pomocí nadří
„mafukoraei“ flotily. To se konalo s takovým ~~úsilím~~ usilím,
že lodky pluly takřka potopené pod těhou komení.

Malý vodopádek, který jíme tím způsobem získali,
sloužil i k jiným účelům.

Stal se velice výkonnou ledničkou pro nošení potravin a
mléka a umožnil nám uchovat máslo v horkých letních
dnech i 3 dny!

Vírem nedokonale konstrukce - (kdo vlastně byl
hlavním stavitelom?) se nám jedinou ale stalo, že
nak vody hrázku protomile a některé konzervy byly
nalezeny po úsilovném hledání až $\frac{1}{2}$ km pod táborem,
některé už vůbec ne.

Lidských obětí (kromě 2 trenýrek a 1 esusu) nastalo
nebylo.

Druhý můj dopis
Zprávám tuto písí já! Roderigo del' Alconde.

Zde ještěm! Jsme prozrazeni.
Na bratr můj Ali ve vězení
jak na vysměch, vši ve vězení jeho, nám však dala možnost. Ona
Aztekové, jestě nevěděli, a tak snad se zdejší měl i
ochoz je výky a okénko cely jeho male' a vysoko! Předtím
musí hodit a já chytit. Srata' panno Marie, Kriste Ježíši ukřižované
Bože nás mohouci, vdechněte dovednost vestkerou do našich rukou!
V dalce vidi můžete penosty Azteků ruce jako krev v září slunce
zopadajícího!

Rodrigo del' Alconde

Poslední akol Alvarez

Alvarez hání klíč!

Vyvrcholení velké hry - poslední rozhadující akol - když
družina má dosud naději na vítězství.

Dnes teoly bude rozhodnuto!

Povedl se nám tento poslední závod.

Na vysoké skále, tak malý, zmensený rozdílenosti, výška,
vlastně na vysoké věži pernosti, podle verve pověsti podle
které se Alvarez hraje, stojí jeden s členů bojujících družin.

Je to Alvarez.

Bude haset klíč srdce druhovi Rosengori. Ten ečká slabotku
dole na malém skalním výstupku necelé dvacetemetry a máže
jen očkat. Nesmí a ani nemůže výstupek opustit. Za ním je kolmo
skála a před ním dřevě pěnec Bili rody.

A již letí první, zkušební kulič - pou 4 - klíč pernosti.

První nechybený - druhý též padá do rody stejně i třetí.

Třetí je ohyne a již letí poslední - ten jediný skutečný.

Padá - účasné pomalu stě velké výšky - záblesk me se ve
slunci, které chvílemi prohlédne mraky a potom, rychle
jako blesk se blíží - Alvarez - Alvarez - Alvarez letí vzpomínky -
co to bylo ušili, mámy, radosti, slázniny - Alvarez - Alvarez -
a již je zde - Tedy - v tomto zlomku vteřiny se rozhodne!
A rozhodlo se!

První místo Stopari - druži Kondorii a no posledním místě
dosud vítězna a nejúspěšnejší družina - Bobři.

Lisák - rádce Bobři si zakryje rukou tvář - nechytit

Ale Lisáka - chápeme Tě - ale Alvarez potřebuje jen sloučené a
sílné!

Vráť musí někdo prohrát!

Smutná událost - zlodej v tábore.

Neradi o tom pišeme!

Je to vždy společné, sníží-li se někdo ke krádeži, ale ještě společněji, okradete-li komoráda, vlastně brotro - Juníka!

Nerozhodujte, že ninník je ještě vše!

Byl - píši v euse minulem, již není - novým členem oddílu.
Přijali jsme jej těsně před táborem (v dubnu). Na tábor
jsme jej proto vlastně ani nechtěli vzít. Prosil...

Vzali jsme jej tedy.

Jevil se nám jako dobré, podnikové vše.

Tím větší bylo potom zklemání.

Nezopíral dlouho!

Táborová rada i obě redaksi byly jednoznačně: Vyločit!

Stáhla i oddílu.

Smutně se píše takový zápis!

A tak odjel domů - do Karviné. Dopravodil ho Jarinoj.

Tak vlastně svým činem připravil i jednoho z nás o
dva dny táborařského života!

Věříme, vlastně - jsme si jistí, že to byl první a
jediný případ v oddílu.

Nered bych psal takových zápisů více!

Bumbralle

Bitva o skalní plošinu

Nalezli jsme ve velice krásném konci kousek od
táboru miského velmi vhodné pro volební úmysly naších
„drsných mužů“.

Je jím skalní plošinka na kterou je přístup pouze
uzonkou jeskyníkou a skalní průrvou a nebo pomocí
prorazů se spustit s převrácenou nohou.

Ta tedy je ideální pevnostka, kterou prý uhojí
hrstka „drsných mužů“ proti stodobnému přesile.

Itak se tábor rozdělil na skupinu „drsných obránců“
a na útočníky a nastaly přípravy.

Obránci si nonesili hromadu říjek do pevnosti a pak
se ztratili z tábora.

Útočníci sformovali svůj sín v táboru a za halasu volebních
hesel vydali se na útok.

Již vypukla bitva straslivá.

Obě strany konaly pravé divy udotnosti. Rána říškou do
nosu byla malicherní, které nikdo nedbal. Obránci využívali
prirodních podmínek a útočníci své pacetní převahy.

Dlouho koliselo volebníkův štěstí, až nakonec příčlo útočníkům, klení s pomocí Boba slavně pevnosti dobýli.

Přes to nusno říci, že obě strany se chovaly stejně
stolkeně

Sláva vítězům - ešt poraženym!

Hlídky.

Mili jsme je u nás napřed po dvou potom po jedné hodině

Tento hlídky mili za úkole hlídat mojetek tábora před mocí nepřátelskou i před Zeleným fantomem a různými členy tábora, kteří, když nejdřív námesně v nich boudili po taboristě a občas, císte na hodou, zamírili do zásobáku (byl tam cukr a marmeláda)

Ovšem dělají se pod rouskou moží vše tajemné!

Kapříkladu taborový budík. Zřejmě no nej silně působila tma. Ke dne jeli zcela normálně ale za jedinou noc dokázal se předejít až o 2h. Urazovalo se, že snad vlivem vlnka nebo tepla ...

Domníval se však, že by některí taborníci znali i jiná využití! Nebo, že bych se ptěl?

Někdy mily hlídky potíže. To pak se s dřívějším obraceli na br. Boba, jenž s nimi měl pak následující dialogy:

Hlídka: Bobéééé!

Bob: Co je?

Hlídka: Já nevidím no budíka!

Bob: Tak si no nej posvit! - Chvíli ticho

Hlídka: Bobéééé; já nemám baterku!

Bob: Přejí Ti ji Jarino! - Chvíli ticho

Hlídka: Bobéééé on se nechce probudit!

Bob: Tak sním zatínes! - Chvíli ticho

Hlídka: Bobéééé on mě prastil

Bob vybuchnul jak raketa

Někdy jsou potíže s hlídkami!

I. stupen.

Děstiví dny tábora využili jsme ještě jedním prospěšným spůsobem.

Shaly se nám velmi vhodným, protože klidným, časem na překoupení bratríků se značestí I stupně junácké zdatnosti.

Některí, zvláště praktické značestí ekloper již projevili při stavění tábora a při Alvarezovi během junáckého roka.

Fakore' by "povídore'" bereme tento ve vedeníka nuclear do křížícího pásu. Zachrátile to horečku přes půl tábora. Hnem se dozvědět, co ještě neznáme a potom už : Bumbrutto zkoušej!

Ale dobrá! Ale zápis v junácké sítce ještě nemáme, že již máme patent no rozum!

Stále hlavně vy sami sebe překusujte, bratříci, stále doplňujte své vědomosti! Jen ještě dolší stupně zdatnosti.

Rečeji sem psát ručně heslo na téma o učení!

Ale zářím jedno moc hezké', Havličkovo!

Ten, kdo ví, že má se učit
vlasi býva' chlouba!

Ten, kdo myslí, že dost umí,
často býva' 1-1-1---1---1---1---1!

Totem.

Zacali jíme s prae' ne něm vlastně až koncem tébora.

Ne, že by jíme nemohli dřív, ale jaksi bylo stále co dělat.
Ale chceme-li si jej vrátit domů, do klubovny, alespoň včasť totorcej, mohme teď co dělat.

A proto jíme začali kuzit popír různými mórový, aby byl co nejhezčej!

Děláme vlastně totemy dveří.

Oddíly a Láďk a Bobry dělají svůj družinový.

Ten mórov, to není molickost a Bumbadlo to ní. On
to byl, když' nomolovol totem silně připomínal' enómnou
loutku „Robotu Emila“

Ale pak se mórov povedl a proto se řeže, seká, piluje...

Zatím to připomíná více možné, jen ne totem, ale zvlášne
dostlouč' tvar.

Každý dělá svůj konsek.

Svůj zářez pilou, róna sekera

Aby byl nás všechn, celého oddílu.

Aby se nám líbil, připomínal tébor až bude
stát v klubovně. Strom, změněný ne totem

Strom se slovenského roje

Strom s tébora 13 zářeků!

Náš totem ...

Baje!

Nevim, dle nejstarších pramenů prý je to indo-europsko-altojský výraz pro české - na, zblížněte!

Rozhodně nepotří mezi 13 záchrán možho tábora, když tak snad jedině proto, že se nikdy nikomu nevynášílo eko!

Dokonce ani Bobovou rýžovou kaší! (nebo coto bylo?)

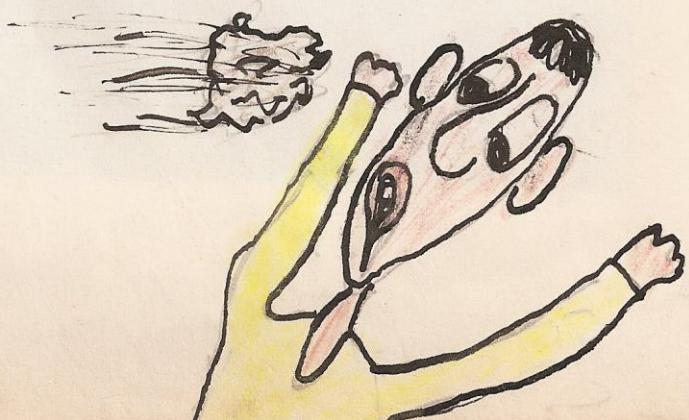
To se dělá tak:

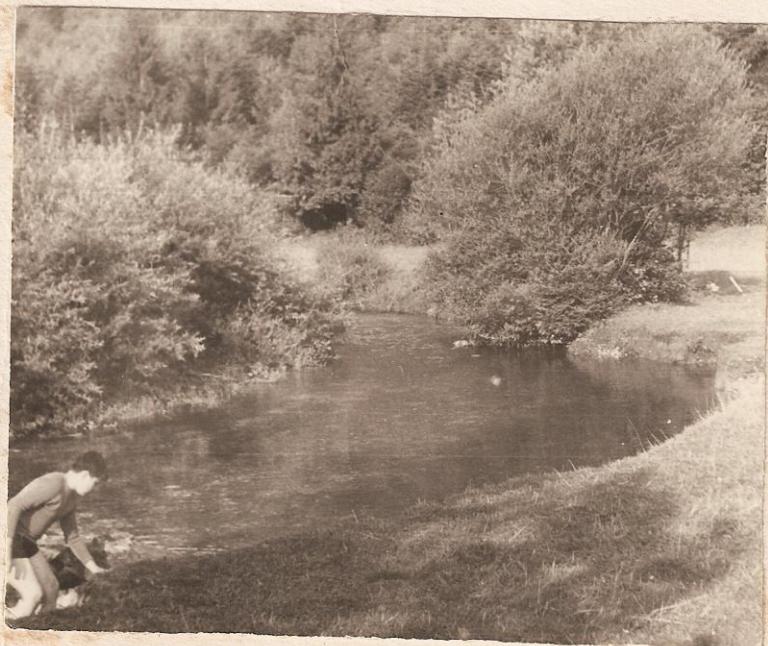
Jáme-li již pojedáni, anebo to není k jídla a vložíme-li, že soused ještě ji, nahereme líci plnou kaše (nebo nudlí - brombor op.), vezme ji mezi palce a ukozověček prové ruky zo dřívka, místo kde je koře (nudle - brombory op.) opřeme o ukozověček levé ruky, nepružíme a libeňě se usmějeme no sousedce a pravíme hlasem něčím: „Baje!“

A střelíme mu obsoh lície t.j. koři (nudle - brombory op.) do jeho vylaleného oka.

Tímž způsobíme následujícímu sousedovi nasmírové potěšení a můžeme očekávat, že nám radostně oplatí lež pok zedoř příčinu k všebeznému veselsí a progressivnímu bujední.

Jen ty konec...

Tři orli pera.

Jelikož již několik členů tábora s úspěchem splnilo zkoušku I. stupně junácké zdatnosti, počali tito plnit podmínky zkoušky třech orlich per.

Hlad - mlčení - osamělost.

Že to není malichernost poznali naši gambusinci brzy.

A tak bylo viděti skautíky s papírky v rukou, tajemní mlčící jak činět' bábkové a v některých chvílích bylo opravdu těžké se domluvit.

I taklik dojem, že některí ehytračci loví mlčení, když mají jít pro ulíčko a jen krčí rameny a ukazují si na sista.

Rovněž tak, co se týka péra „hladového“

Ríkalo se, že tuto zkoušku podstupovali někdy hasiči úplně houfně, zvláště, když vyučily některé služby.

Nevěřme však povídám, nybrž jen faktum vědecky dokázánym!

Nebyla vinou našich skautíků, že žádny nezískal pero osamělosti, i když no tábore pšou k tomu ideální podmínky. Velmi řpatně počasi posledních dnů tábora to opravdu zmarnilo. Zde již slo o zdraví a tak Bumbrolle, i když velmi nerad, musel zakázat.

Dohodnuto, že osamělost splní hasič hněd po tábore o sobotách a nedelích. Není to správné, ale velký Manitou nám nepřál.

Zelený fantom obchází tábor!

Nebyl by te, myslím, ani normální Jundeký tábor, kdyby se v něm občas neobjevilo nějaké to sice ne strašidýlko.

Jelikož jsme nás tábor za normální porazovali (ta domyslivost!) byli jsme celkem spokojeni, když jsme našeli ve vložkovém stezaru zavodnuty sítí s postravou Zeleného fantoma.

Pochopitelně, že maestro tábora okamžitě přemyslelo jaké tresty mohou Fantoma vymyslit - pro mňáma' bricháčupým nebezpečenstvem byl myslím nejmírnější.

Nastal se i takový "krutáseč", klen' jako trest navrhovaný krmiti Fantoma po 3 dny Bobovými poláčinkami! (To by asi nepřežil Bob!) Ktому byla ale nutna jedna molitkovst:

Chytit Fantoma

K tomu se odhadlovalo hodně nebojácných, ale marně!

Všechně, aby Fantom nevykloupil zásobák, hledoval starostlivý Česálko i zhlídky po sebe. Marně! Fantoma nechytil, ale ze zásobáku přesto věděl abylo přiblížně tisíc eukru!

Česálko si sice říkal, že to zvlájenal Fantomas, ale my jsme viděli srá!

A Fantomas rádil: Vytahoval me stejně prádelka mojich táborských, poslal všechny budíky až o 2 h ze jednu noc, (kdy to opravdu on²), bounal stonky a podobné nepřechy prováděl.

Marně bylo potravní a tak se no posledním táborském dobrovolně přihlásil - Lisák (Ferina - mo'ze užimo!).

Ale byl při silovně - Lisák'čka!

Práší - práší....

Přál se nás jeden taky fašerník (maslnák cíli též astrachón) co děláme, když práší

Odpověděl: jsme mu: Nadáváme!

Ale tak úplně to pravda nebyla.

Větší dění v tábore se přeneslo do stanů. A tak hasičské skleďali některé body i stupně, zpívaly, hrály se různé hry, některí spadli si nohavice roli neči probděné při horbach za Pantomem.

Nával byral ve stanu, kde starý Bumbrola vypával své „poudačky“.

Dá se teď říci, že ani dečík nepřinesl do našeho tábora nada.

A když již všechno omrzelo, zapaslechávali jsme se do suměň deště, přemýšleli o pláneroli co už budeme dělat po návratu s táborem a přicházely i velmi zasmáčené otázky (dokonce i filosofie!) do často vřísnivých debat.

Přes to už je ale lepsi, když nepráší!

Blíží se konec tábora ...

Nechce se nám tomu ani věřit.

Bylo hezkých, těch zodní tábora, ale krátkých.

Když jsme přijeli, zdejší se nám konec tábora v nedohlednu.

A dnes si myslíme, že jsme snad některé dny promarnili.

Ale cas je neúpřesný!

Jestě nepochybuji, když už nás jede ne své oblíbené místo, do toho koute lesa, zakrnutu bílé vodou nebo mo tu skálu, kterou si s různých důvodů oblibil.

Chápeme, že tato místo vidíme nepochybuji, že se sem ani již nikdy nevrátíme, určujeme si význam slova: "Nikdy".

Nechce se nám dobourání tábora. S jakou chuti jsme se ještě slavili, tak teď je nutno vše novízorovat. Oddalujeme ty chvíle hodinu po hodině, ale nakonec musíme.

A tak padají brány, sloužící stáří a boli se k stanům.

A již to nemá tábor!

Zlomili jsme konzole tohoto hezkého místa. Hesla se rozechází od prace se sklopenými klavemi. Ktemu se ještě neoprisele. Snad i to nebude

Oblíčeje mohou vlnky - je to jen fím deštěm?

Táborový oběť na rozloučenou.

Kazda' pohodko mojí konec. A ta nade. Dnes zde
ještě budeme naposledy spát a zitra....

Budíme se smutku.

Chtěme být veselí, i když co chvíli se projeví tisíč.
Tábor už vlastně není. Těch několik stánků, bez očajky
bez brány, to už nem' tábor!

A tak začíná poslední táborák v táboře 13 záříku.
Podání je.

Strhli jsme ze sebe smutek. Zpívali jsme, veselí
vstupy se daly, zde u oltáře nám bylo dobré. Zde
jsme zapomínali no loučení.

V táboře máme návštěvu i zde u oltáře. Ještě
oteče br. Mena, když zítra porozese domů moje potříby
sujm nákladem vozem.

Nerim, neptoli jsme se, poznal-li no nás smutek.
Ale myslím že ne.

A potom chci zvolno dohovořit o jít jen mělo
nás a nej zbylo.

Hledíme do plamenů - mléky - vzpomínk běží hlevou
a noc - to poslední - letí - letí!

Domů - domu ...

Slunce i ta poslední noc.

A jíž nastalo rychle horizont práce. Ať je to tak dobré.
Není ale sponětás ne smutek.

Potom je auto naloženo, komne ukryto v housti - snad
nalezou jiným - a po téboře zbylo jen několik svítících míst
v trávě.

Za několik dní i ta zmizí ...

Poslední perel. Hasi aždála kříž pokřík na rozloučenou
družiny jsou natočeny a malý Právě poslední opouští místo,
kde jsme byli tak společni.

Potom ještě hledíme z okna. Vidíme stále ještě školu
pod tébořem! Ale vlek se rozjíždí mijíme skupinu stromů,
a potom jíž školu spolnití nejde.

Mnoho z nás by ji' stejně nevidělo.

Koček je jokási mlha ...

A vlek hucí krajinců. Sedíme na lavičkách, zpíváme.
Ty písničky, které nás naučil tébor. Alespoň ty se nám
neztratí.

A co chvíli některý z hochů ustane o zodívce do
okna. Není te mohode. Ale on vnitř lípe sasí slzy
A vagon i koleje dnu':

Sbohem - sbohem - domu - domu - ...

Záštaty vzpomínky ...

Kazdému z nás.

Radošné i smutné, protože takový už je život.

Ty všelik budou dít dál. Ane seč několik smutných
Všichni rychle zapomeneme.

Byl to nás první tábora.

Nechci zde být trsy. Snad nebyl přesně takový, jaký
jsme jej chtěli mít. Nebylo kře dokonale, nebylo zkušenost,
stalo se i dost chyb.

Ale přes to všechno. Libil se nám. Byl nás e měli
jsme jej rádi!

Konečně téborové kronike. Ta oddilové pokročuje dálle.
Protože i život jede dálle.

Začne nám nový junácký rok. Opět budou nové
zapisy do kroniky, nové příhody - celý rok! Amaol,
dá-li veliký Manitou za rok opět ...

A s tebou, téborové kronike se přece neloučíme!

Budeme tě otrvávat ze dluhých zimních rečer, budeme
v tebě cít a vypravovat novéčkům o tím co s námi nebylo,
jak to bylo tehdy, když ...

Tím budeš pro nás stále živou. Budeš nám připomí-
nat tu naší pohádku!

Dlouho!

Protože oddil začíná - jen lidi starňou ...

Kavály opět vedení dny...

Tak, tábora nám skončil. Opět jsme doma a zase se musíme upravit do normálního denního života.

Není to snadné. Hlavnou ještě zůjší táborské písničky, sumí pravidly Růže' rody a Lue' les. Vypranují se doma, raději s kamarádem příběhy z tábora; jak to bylo když...

...že ty smutné se stávají' veselými a krásými ve světle všeminek!
Ale práce nás volá'!...

A tak bez věhání, hned požít den se do m' díváme.
Oprada ji' nemí málo. Kluborno je malém ke stropu zaradeny spoustou materiálů, vše je spolu propletené, sprchozene, jich všeho více po příjezdu do kluborvy malovili.

To vše se nyní musí roztřídit, složit, uklidnit, učistit!
Kdyby ale spouť bylo kam!

A tak pomohl Jarkův otec svým sklepem a i jiní' dobrí lidi'.
Dva dny, od ráno do večera, jsme usilovně pracovali,
nežli jsme mohli říci:

Tak je to uklizené!

Kluborno je nyní prázdná....

Je v ní' jenom stůl a rozestavený krb....

Holí, spinare' a otloučené stěny

To bude ještě přeče!!!

